

Arrest

nr. 186 107 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 3 december 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat M. LECOMPTE en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 30 november 2011 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Met een eerste schrijven van 27 november 2013 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ten laatste dertig dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die

nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 27 november 2013 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de dertig dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat deze brieven bij gebrek aan medewerking niet aan de verzoeker betekend konden worden.

1.3. Op 5 augustus 2014 beslist de schepen van Stadsontwikkeling, Wonen en Openbaar Groen van de stad Gent tot de weigering van de erkenning van het huwelijk.

1.4. Op 30 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 3 december 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

“(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 26.07.2011 in functie van zijn echtgenote M. A. M. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 16.11.2013. De verslagen van samenwonen dd. 25.06.2013 en 24.12.2013 bevestigde dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 27.11.2013 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene ging echter niet in op de uitnodiging van de stad Gent. De wijkpolitie werd langs gestuurd met deze brieven maar stelde vast dat betrokkene niet meer op het adres verbleef dd.12.05.2014. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister verblijft betrokkene echter nog steeds op dit adres. Betrokkene is dus kennelijk verhuisd of heeft het land verlaten, zonder een nieuw adres door te geven of de gemeente van zijn vertrek op de hoogte te stellen. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kan dus niet worden vastgesteld of betrokkene op enigerlei manier aan de uitzonderingsgronden voldoet, noch dat er humanitaire bezwaren zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan.

Gezien het huwelijk uiteindelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand niet werd erkend wegens schijnhuwelijk (zie daartoe de informatie in het administratief dossier) en de gezamenlijke vestiging in het kader van het vermeende huwelijk slechts van 26.07.2011 tot 16.11.2013 heeft stand gehouden kan alvast niet gesteld worden dat de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, eerste lid, 1° van toepassing is. Bij gebrek aan gemeenschappelijke minderjarige kinderen kan evenmin toepassing gemaakt worden van art. 42quater, §4, eerste lid, 2° of 3°. Gezien nergens uit het dossier blijkt dat er sprake zou zijn van een ‘schrijnende situatie’ kan evenmin art. 42quater, §4, eerste lid, 4° van toepassing zijn.

Gezien al deze overwegingen kan overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 wel degelijk een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 21 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt machtsoverschrijding aangevoerd. In de uiteenzetting van het middel wordt nog gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in zijn land van herkomst in geval van terugkeer en omdat er geen rekening werd gehouden met de eventuele onmogelijkheid terug te keren naar Somalië.

Doordat: de informatie opgenomen in de bestreden beslissing manifest verkeerd is.

Doordat artikel 3, 6 en 8 EVRM een absolute bescherming toekent

Terwijl DVZ met alle elementen eigen aan het dossier rekening moet houden, zo ook de reeds ondernomen stappen om verblijfsvergunning te verkrijgen of met de situatie in het land van oorsprong van verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat

“(…)”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich conform haar rechtspraak aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij voert schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verzoekende partij moet opwerpen dat er geen enkel onderzoek gebeurde naar de mogelijke negatieve gevolgen van een gebeurlijke terugleiding.

Niet enkel betreft het een zeer denigrerende handeling, door de verplichte terugkeer, verwordt verzoekende partij tot een gecriminaliseerde persoon, zonder ook maar enig onderzoek naar de gevolgen hiervan op zijn persoon en zijn relatie. Bovendien is geen enkele rekening gehouden met elementen die in het voordeel van verzoekende partij spreken zoals zijn doorgedreven integratie, werkwillegheid etc.

Dat het niet in acht nemen van deze elementen ernstige nalatigheid en onzorgvuldigheid van DVZ impliceert.

Dat komt vast te staan dat een schending van artikel 3 voorligt doordat de DVZ bij het uitvaardigen van haar bevel onvoorzichtig te werk is gegaan en geen enkel onderzoek heeft verricht naar de hierboven vermelde criteria en de samenhangende (mogelijke) schendingen van het EVRM.

De Raad zal kunnen vaststellen dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoekende partij, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen.

Er is dan ook geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij verwijst uiteraard ook naar artikel acht van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, alwaar het recht op gezinsleven wordt beschermd. Het recht op gezinsleven impliceert

natuurlijk ook het recht om uit het echt te scheiden en de daartoe voorziene procedures te kunnen doorlopen.

Hoewel artikel acht geen algemene bescherming of recht geeft op gezinsleven, moet naar de algemene situatie gekeken worden om te beoordelen of er redelijke kansen zijn dat het gezin normale contacten en relaties kan uitbouwen in geval van terugzending of zelf maar dat er op een normale wijze een einde kan gesteld worden aan de huwelijksgemeenschap. Dat dit dan ook een schending is van het recht zich tot een rechter te richten (art 6 EVRM)

Verzoekende partij is dan ook geschonden in zijn recht conform artikel acht welke zijn gezinsleven moet beschermen, minstens had de dienst Vreemdelingenzaken moeten argumenteren waarom zij geen rekening heeft willen houden met het gekende gegeven dat verzoekende partij een lopende aanvraag heeft.

Uit het administratief dossier blijkt voldoende dat er geen enkel onderzoek naar terugkeermogelijkheden is verricht.

De huidige situatie in Somalië is uiterst precair, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het reisadvies van Buitenlandse zaken

Alle reizen naar Somalië worden volkomen afgeraden.

In het licht van lopende juridische zaken tegen een Somalische burger in België, zijn wij van oordeel dat het risico op ontvoering van Belgen ernstig dient te worden genomen. In dit opzicht is een bijzondere waakzaamheid voor alle Belgen in Somalië geboden.

Bij de specifieke informatie staat te lezen dat:

Algemene veiligheid

Extremistische individuen opereren in de hoofdstad Mogadishu, de provincies Bakool, Bay en vooral Galguduud en Gedo, met regelmatig gewelddadige confrontaties tussen hen en de troepen van de regering en AMISOM. De terroristische dreiging, die eveneens een risico op kidnapping inhoudt, is hoog. Grote gebieden zijn ten prooi gevallen aan wetteloosheid, voorlopig slaagt geen enkele overheid erin ze onder controle te krijgen.

Het land heeft met een burgeroorlog af te rekenen en daarnaast zijn zowel troepen van de Afrikaanse Unie, Kenia als Ethiopië actief tegen de milities van Al Shabaab.

Dat elke voorzichtige overheid met deze informatie rekening diende te houden, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikel 6 EVRM;*
- Artikel 21 van de Vreemdelingenwet;*

Verzoekende partij houdt voor dat de informatie in de in casu bestreden beslissing manifest verkeerd is. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou immers geen rekening hebben gehouden met de stappen om verblijfsvergunning te verkrijgen of met de situatie in het land van oorsprong.

Vervolgens wordt door de verzoekende partij een betoog uiteengezet als zou een verwijdering naar het land van herkomst een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, en dat er dienomtrent geen enkel onderzoek zou zijn gevoerd.

Verweerder merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet betwist dat de motieven in de in casu bestreden beslissing een correcte weergave vormen van zijn feitelijke en juridische (verblijfs)toestand, en dat de verzoekende partij aldus niet meer samenwoont met zijn echtgenote mevr. M. M. A. (...), ten gevolge waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met

Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht is overgegaan tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing werd de verzoekende partij uitgenodigd bij schrijven dd. 27.11.2013 om zijn individuele situatie verder te duiden.

Concreet werd gevraagd aan de verzoekende partij om elementen aan te brengen nopens de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Aan verzoekende partij werd aldus de kans geboden om alle nuttige inlichtingen te verstrekken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij deze aangeboden mogelijkheid niet heeft aangewend, zodat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen die thans voor de eerste maal in het kader van onderhavige procedure door de verzoekende partij worden opgeworpen.

De kritiek van de verzoekende partij dat geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in het kader van de verwijderingscomponent van de in casu bestreden beslissing raakt dan ook kant noch wal.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt;*
- de verzoekende partij zich voor de eerste maal in het kader van huidige procedure beroept op een vrees om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst onmenselijk of vernederend te worden behandeld;*
- verzoekende partij heeft nimmer een dergelijke vrees geuit;*

"Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen

blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 21 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd nu uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat hij sinds 16 november 2013 niet meer samenwoont met zijn echtgenote en er niet kan worden nagegaan of hij aan de uitzonderingsgronden voldoet, noch of er humanitaire bezwaren zouden zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan nu hij niet inging op het verzoek van de stad Gent om zijn individuele situatie toe te lichten. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker op dat geen enkel onderzoek gebeurde naar de mogelijke negatieve gevolgen van een terugleiding en dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen hiervan op zijn persoon en zijn relatie en met de eventuele onmogelijkheid om terug te keren naar Somalië. Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing – die geen beslissing tot terugleiding naar de grens omvat – wordt vastgesteld dat de verzoeker “op 27.11.2013 verzocht (werd) zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of (...) (hij) eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen”, doch dat hij “niet in(ging) op de uitnodiging van de stad Gent”, zodat “(b)ij gebrek aan medewerking (...) niet (kan) worden vastgesteld of betrokkene op enigerlei manier aan de uitzonderingsgronden voldoet, noch dat er humanitaire bezwaren zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan”. Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij door een gebrek aan medewerking van de verzoeker niet op de hoogte was. De verzoeker verwacht dat de verwerende partij een afweging maakt in het licht van artikel 3 van het EVRM, maar dit vereist dat er elementen voorliggen die mogelijk wijzen op een risico dat deze bepaling geschonden wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst, *quod non*.

Voor zover de verzoeker nog verwijst naar een reisadvies van Buitenlandse zaken wordt er vooreerst op gewezen dat hij nalaat dit advies bij zijn verzoekschrift te voegen of enige referentie aan te geven waar dit advies kan worden teruggevonden, zodat de Raad niet kan nagaan wat hierin precies vermeld staat en of het gestelde in dit advies nog gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien heeft een reisadvies van Buitenlandse zaken steeds betrekking op Belgen die zich willen verplaatsen naar de regio. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Niettegenstaande zijn – louter theoretische – betoog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) belang hecht aan informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen, laat de verzoeker aldus na dergelijke informatie bij te brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien laat de verzoeker, die aanvoert dat in rekening moet worden gebracht of de partijen bij een terugkeer op een normale wijze een einde kunnen stellen aan hun huwelijksgemeenschap en dat dit gegeven dan ook een schending inhoudt van het recht om zich tot een rechter te wenden, na te verduidelijken tot welke rechter hij zich nog wenst te wenden met betrekking tot zijn huwelijk.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat *“(o)vereenkomstig de gegevens van het rijksregister (...) betrokkene niet meer samen(woont) met zijn echtgenote sinds 16.11.2013”, dat “(d)e verslagen van samenwoning dd. 25.06.2013 en 24.12.2013 bevestigde(n) dat het koppel uit elkaar is” en dat “het huwelijk uiteindelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand niet werd erkend wegens schijnhuwelijk”*. De verzoeker, die geen enkel gegeven aanbrengt om deze vaststellingen te betwisten of te ontcrachten, toont geen beschermingswaardig gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft rekening te willen houden met het *“gekende gegeven”* dat hij *“een lopende aanvraag heeft”*, laat hij na zijn betoog te concretiseren. Het is de Raad niet gekend welke aanvraag de verzoeker nog lopende zou hebben waarmee rekening diende te worden gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt alvast niet dat de verzoeker enige aanvraag lopende heeft.

Waar hij laat gelden dat geen rekening werd gehouden met elementen die in zijn voordeel spelen, zoals zijn doorgedreven integratie en werkwillegheid, beperkt de verzoeker zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien kan worden herhaald dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker “op 27.11.2013 verzocht (werd) zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of (...) (hij) eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen”, doch dat hij “niet in(ging) op de uitnodiging van de stad Gent”, zodat “(b)ij gebrek aan medewerking (...) niet (kan) worden vastgesteld of betrokkene op enigerlei manier aan de uitzonderingsgronden voldoet, noch dat er humanitaire bezwaren zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan”. Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij door een gebrek aan medewerking van de verzoeker niet op de hoogte was.

Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsverschrijding aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN